

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΜΙΑΣ ΤΡΙΧΟΣ

I

Ὁ Εὐγένειος τὸν παρελθόντα Μάϊον εἰσήρχετο εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του· ἦτο νέος πολὺ καλῆς οἰκογενείας, ὑψηλὸς μᾶλλον, μελαχροινὸς, ὀλίγον ἀδύνατος, ἀλλ' ὕγιής. Εἶχε μέτωπον εὐρὺ, ὀφθαλμοὺς μαύρους, χεῖλη μικρὸν προεξέχοντα, ῥίνα ἑλληνικὴν καὶ ὀδόντας λευκοὺς, ἀλλ' ὀλίγον ἀρχιούς καὶ ἀνωμάλους ὡς γραμμὴ νεοσυλλέκτων· πλὴν ὅλων τούτων γενεῖας κοντῆ, πυκνὴ καὶ τραχεῖα περιέβαλλε τὸ πρόσωπον τοῦ Εὐγενείου, καθὼς κτηματικὴν τινα περιφέρειαν σωροὶ ἀκανθωδῶν θάμνων. Ἦτο κομψότατος νέος ὁ Εὐγένειος, ἐναλλάσσων δύο ἢ τρεῖς ἐνδυμασίας τὴν ἡμέραν, οὐδέποτε δὲ ἡ σπανιότητα ἐθεάθη ἀνευ χειροκτιών. Τοιοῦτον τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Εὐγενείου· ῥίψωμεν ἤδη ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν του. Ἐν μίᾳ λέξει ἦτο ἐπιστήμων· πρό τινας χρόνους αἱ ἐφημερίδες εἶχον ἀναγγεῖλαι τὰς ἐπιτυχεῖς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἐνώπιον τῆς νομικῆς σχολῆς· μία μάλιστα τῶν πρωτῶν ἐφημερίδων προσέθετε καὶ μετ' ἐπ' αὐτῶν. Δὲν ἦτο πολὺ εὐφυῆς, ἀλλ' εἶχεν ἀγαθὰ αἰσθήματα, εἶχε πεινισσοτέραν κρίσιν ἢ ἐτοιμότητα πνεύματος, καὶ ἐπρωτίμα νὰ σιωπᾷ παρὰ νὰ ὁμιλῇ περὶ ὅλων.

Ἡ Ματίλδη μόλις εἰκοσαέτις, εὐειδῆς μᾶλλον, πολὺ φιλάρεσκος, πνευματώδης, ἀγαπῶσα κατὰ κύρον τὰ μυθιστορήματα, ἐν οἷς ἐνεστερνίζετο πάντοτε τὸ συμπάθεστον πρόσωπον· ἦρθε ἐπὶ παραδείγματι τοῦ ἥρωος, ὅστις ἀνερριχάτο εἰς τοῖχον ὑψηλὸν διὰ νὰ σώσῃ στρουθίον ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ λέρακος ἢ ἐλάτρευε τὸν ῥιπτόμενον εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἐκθάψῃ ἀπὸ τοὺς βυθοὺς αὐτῆς τὴν καρφίδα τῆς ἐρωμένης· συνεπόνει μέχρι κατανύξεως τὴν κόρην, τῆς ὁποίας ἐδραπέτευσε τὸ καναρίνιον, ἢ ἐκείνην, ἣτις ἐκέντα διὰ τῆς βελόνης τὸν δάκτυλόν της. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ Ματίλδη ἦτο μία διαφανὴς ὑπαρξίς, ἣν ἐσάλεψε πνοὴ ψυχορραγοῦντος, διστρύψα μία θριξ καὶ ἐφόνευεν ἐν πτίλῳ. Κατ' ἀντίθεσιν ὅλων αὐτῶν τῶν ψυχικῶν διαθέσεων, λεπτοτέρων ἰστοῦ ἀράχνης, ἡ Ματίλδη

Ἦτο τόσον δασεῖα, ὥστε εἶχε καὶ μουστάκι μόλις χνουάζον.

Ἡ μύτη της ἦτο γρυπὴ, τὰ αὐτιά της μικρὰ καὶ ἀτρύπητα.

Στὸ στέρκον τὰ μαλλιά της κατήρχοντο σγουρὰ μέχρι λαιμοῦ.

Τὴν ἐπωνόμαζον μαλλιαρόγατα.

Φοροῦσε κοντὸ φουστάνι, σχεδὸν μία σπιθαμὴ ἄνω τῶν ἀστραγάλων.

Πόδα εἶχε πλατὺν χωνόμενον εἰς ὑποδήματα σκέτα μὲ χαμιλὸ τακοῦνι.

Ὅταν θύμῳνε κτυποῦσε σὰν πεισματάρικο παιδί τὸ πόδι της εἰς τὴν γῆν.

Ἡ γειτονία ὅλη τὴν ἐφοβεῖτο.

Ὅταν θύμῳνε, ἔλεγον ὅτι τὴν ἐπιανε τ' ἀράπικο μπουρίνι.

Ἐτριζε τὰ δόντια της καὶ γιὰ τὸ τίποτε ἐπιάνετο καὶ μὲ τὴ μπόλκα της.

Τὰ μανίκια τοῦ φορέματός της ἦσαν κοντὰ ἀφίνοντα γυμνὰς τὰς καλαμώδεις πῆχεις τῶν χειρῶν της.

Ἦτο ἀδύνατος, αἱ δὲ φίλαι της τὴν ἀπεκάλουν πρὸς τὸ πρῶτον παρατσούκλι καὶ τσίρο φαγωμένο.

Ἦτο εὐρωστός, ῥοδόχρους καὶ ὠριμωτάτη· ὁμοίαζε τὸν εὐχυμον ἐκείνον κατὰ τὸν ὅστις πίπτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐὰν χεῖρ τις δὲν προφθάσῃ νὰ τὸν δρέψῃ.

— Ὁ Εὐγένειος ἔμελλε νὰ δρέψῃ τὴν Ματίλδην.

II

Πρωίαν τινὰ τοῦ Ἀπριλίου ὁ Εὐγένειος διήρχετο κατὰ τῶν παραθύρων τῆς Ματίλδης, ἣτις συνέπεσε κατὰ τύχην νὰ εὐρεθῇ εἰς ἐν τούτων κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην· τὰ βλέμματά της ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ Εὐγενείου καὶ ὁ νέος ἠσθάνθη ὑπὸ τὰ βλέμματα ἐκεῖνα τὴν αἰχμαλωσίαν στρουθίου, ὅπερ αἰφνιδίως κατακαλύπτουσι δίκτυα. Ἐκτοτε οἱ δύο νέοι ἠγαπήθησαν. Βραδύτερον ὅμως ὁ Εὐγένειος δὲν ἤρκειτο εἰς τὴν ἐρωτικὴν αὐτὴν σχέσιν, ἣτις μ' ὅλην αὐτῆς τὴν σφοδρότητα, δὲν ὑπερέβη — ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν πρὸς τιμὴν τῆς κερδερικῆς ἐπιβλέψεως τῶν γονέων τῆς Ματίλδης — τὰ ἐσκαμμένα, ὁ Εὐγένειος, λέγομεν, ἂν καὶ ὑπῆρξε ποιητὴς πάλαι ποτὲ καὶ ἠγάπα τὴν φύσιν, τὴν αὐραν, τὰς νύκτας καὶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἠγάπα ὅμως περισσότερον πάντων τὴν Ματίλδην, ἣν ἤρχισε πλέον νὰ ὀνειροπολῇ ὡς σύζυγόν του, ἀφοῦ ὡς ἐρωμένην του ἠδύνατο οὐχὶ πλέον ἐν ὀνείρῳ, ἀλλὰ καὶ ἐξυπνος νὰ τὴν βλέπῃ, ὁσάκις ἤθελε.

Ἄς εἰπῶμεν ἐδῶ ἐν παρόδῳ· ὁ μῦθος τῆς ἀλώπεκος καὶ τοῦ λέοντος εἶναι ὁ γενικώτερος κανὼν τοῦ ἡμετέρου βίου· παρίσταται πάντοτε ὁ αὐτὸς ὑπὸ διάφορον μόνον τύπον· τὰ ποικίλα ἡμῶν συναισθήματα δίδουσιν αὐτῷ τὴν παραλλαγὴν ταύτην, ὁμοίαν τῇ τοῦ χαμαιλέοντος, εἰς τὴν ἀντίκρυσιν τῶν χρωμάτων· κατὰ βάθος εἶναι αἰεὶ ποτε ὁ αὐτός· εἶναι ὁ κανὼν τῆς συνηθείας. Ὁ φόβος, ὁ ἔρως, τὸ μῖσος, τὸ ἄλγος περιβάλλουσιν αὐτὸν ἐκαστοτε· τὸ κατ' ἀρχὰς τὰ συναισθήματα παρίστανται ἡμῖν ἀφόρητα, βαθμηδὸν ὅμως ἐξοικειούμεθα μὲ αὐτὰ· χωροῦμεν ἔτι ἐπὶ τὰ πρόσω, συνειθίζομεν ἀκόμη, καὶ καθεξῆς.

Ὁ Εὐγένειος ἠγάπα τὴν Ματίλδην· οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται· ὁ ἔρως του πλὴν ἤρχισε νὰ καταβαίνει ἀπὸ τοῦ αἰθέρος εἰς τὴν γῆν καὶ ἀπὸ αὐλοῦ νὰ περιβάλληται ὅσῃ καὶ σάρκα· ἠγάπα τὴν Ματίλδην, ἀλλὰ τὴν ἤθελε πλέον γυναικῶς του, σύντροφόν του, μέρος ἀναπόσπαστον τῆς ψυχῆς

Ἀντιθέτως τούτων ἦτο ὁμορφοκόριτσο, νοστιμοκαμωμένη, εἶχε μορφήν ἀρενωπὴν, ἦτο τύπος Ἀθηναῖς.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς μου εἶχεν ἐγερθῇ σφοδρὰ συζήτησις.

Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἡ Ἑλένη προσεπάθουν νὰ μὲ ἐμποδίσουν, διότι εἶχε διαδοθῇ, ὅτι οἱ κλητῆρες ἤθελον μᾶς κτυπήσει στὰ γερά.

Ἡ Μαριγούλα τούναντίον μὲ προέτρεπε νὰ πάγω.

— Σεῖς, ἔλεγε πρὸς τὴν Ἑλένην καὶ Ἀφροδίτην, δὲν ἔχετε κανένα ὑψηλὸ φρόνημα. Δὲν ἔχετε καρδιά, στὰ στήθη σας δὲν βράζει αἷμα. Εἰσθε νεροαίματες. Γεννηθήκατε γυναῖκες καὶ γυναῖκες θ' ἀποθάνετε. Στὴ γαλλικὴ ἐπανάστασι, τὸ ξέρετε δᾶ, ἡ γυναῖκες ἐπαιζαν τὸ καλλίτερο μέρος. Τὴν σημερινὴν ἐλευθερίαν ἀπ' αὐτὰς τὴν ἔχομε. Σύρε, πῆγαινε, καὶ μὴν ἀκοῦς αὐταῖς ταῖς γατσούλες. Τί νὰ σοῦ κάμω, ποῦ ὁ Θεὸς μ' ἔκανε θηλυκὴ. Ἐπρεπε νὰ μὲ κάμῃ ἀρσενικὴ καὶ τότε ἐβλέπατε.

— Αὐτὰ, ἀπήντησεν ἡ Ἀφροδίτη, εἶνε μυθιστορικαῖς ιδέαις. Ἐκεῖνος ὁ Δουμάς σοῦ πῆρε τὰ μυκλά. Ἐδῶ παίζει ρόπαλο, μαχαῖρι, λόγχη, κοντακιά. Δὲν εἶνε παιχνίδια.

αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὀνόματός του· ἐξήγει δὲ τὴν ἐπιθυμίαν του αὐτὴν δι' ὅλων τῶν νόμων, τῶν φυσικῶν καὶ θρησκευτικῶν, τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ αὐτὴν εἰς γάμον. Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον.

— Κύριε, ἀπετάθη ἡμέραν τινὰ πρὸς τὸν πατέρα τῆς Ματίλδης, ὀνομάζομαι Εὐγένειος, εἶμαι ἐτῶν εἴκοσι καὶ πέντε, διδάκτωρ τῆς νομικῆς — καὶ ἰατρ' ἐπικένων, ἐπιθύρσεν ἡ Ματίλδη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Εὐγένειος εἶχεν ἀναγνώσει ὅλα τὰ περὶ αὐτοῦ διάφορα τῶν ἐφημερίδων, ὁπίσθεν τῆς θύρας ἀκροωμένη — ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας καὶ ζητῶ αὐτὴν εἰς γάμον! Ὁ πατὴρ συγκατετέθη καὶ τὴν ἐπομένην τὸ ἑσπέρας ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες, παρόντων τῶν γονέων, συγγενῶν καὶ φίλων τῆς μνηστευμένης δυάδος.

III

Ὁ Εὐγένειος καὶ ἡ Ματίλδη ἠγαπῶντο πάντοτε· ὁ ἔρως τῶν μάλιστα ἐκρατύνετο ὁσημέραι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἐλευθερίας· ὁ μνηστὸς μετέβαινε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν μνηστὴν του διὰ νὰ τὴν βλέπῃ φανερά πλέον, νὰ τῇ λαλή μυστικὰ ἐὰν ἤθελε, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ δὲν ἐδίδε πολλὴν προσοχὴν εἰς τὰ ἀγαπημένα τῆς παιδιᾶ, ὡς ἐσυνείθιζε ν' ἀποκαλῇ ἀμφοτέρους τοὺς μελλονύμφους.

Ὁ Εὐγένειος, ὡς εἶπομεν ἐν ἀρχῇ, δὲν ἦτο ὠραῖος, ἀλλ' ἀρκούντως εὐχάριστος τὴν μορφήν· τὸ κυριώτερον ἐλάττωμά του ἦν ἡ ἀδυναμία του, ἥτις συνηύξανε δυστυχῶς μετὰ τὸν ἔρωτα, ἀλλ' ἡ ὁποία εἰς τὸ πρόσωπόν του, κεκαλυμμένον ὑπὸ κοντῆς ἀλλὰ πυκνῆς γενειάδος, δὲν ἦτο καταφανές· κατὰ τὰ ἄλλα ἦτο εὐμορφος· εἶχε μάλιστα ἐκφραστικωτάτους ὀφθαλμούς. Ἐν τῇ πυκνῇ τοῦ Εὐγενείου γενειάδι διεφαίνετο λευκὴ θρίξ, ὡς εἰς σκιερὸν δάσος ἑλλην φουστανελλοφόρος. Τὴν τρίχα αὐτὴν ἡ Ματίλδη ἐλάτρευε κατὰ γράμμα, ὅσαςκις δὲ ἐθώπευε τὸν ἀγαπημένον τῆς δὲν ἐλησμόνει νὰ πλέκῃ τὸν πανηγυρικὸν τῆς λευκῆς ἐκείνης τριχὸς, τὴν ὁποίαν τρυφερώτατα ἀπεκάλει τὸ γούρι μου.

— Πρὸς θεοῦ μὴν κόψῃς ποτὲ τὰ γενεῖά σου, ἔλεγεν,

— Ἐὰν θέλεις, ἐπεπρόσθεσεν ἡ Ἑλένη, βγάλε τὰ φουστάνια καὶ βάλε πανταλόνι καὶ τρέχα στοὺς δρόμους νὰ κάμῃς τὸ παληκάρι. Τοὺς εἶδες; γιὰ ἓνα ἄστετο παιχνίδι πῶς τοὺς στρύμωξαν μέσα. Παίζεις μὲ τὴν ἐξουσία;

— Ἡ ἐξουσία, κυρίαίς μου, δὲν ἔχει τὴν ἐξουσία καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Ἡ ἐξουσία ἐκπίπτει τῆς ἐξουσίας ὅταν καταχράται τῆς ἐξουσίας τῆς. Ἐξουσία ἡ ὁποία περιορίζει τὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν, τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἰδεῶν ἀνάπτυσιν, ἥτις θέλει νὰ ἐπιβάλλῃ τρομοκρατίαν, ἥτις μεταχειρίζεται ἀντὶ κνούτου ρόπαλον καὶ σιλέτον, εἶνε οὐχὶ πλέον ἐξουσία, ἀλλὰ τυραννία.

Ἐκ τῶν λόγων τῆς Μαριγούλας ἐπῆρα φόρα, ἀγρίεψα καὶ ὡς ἄλλος ρήτωρ Κώστας ἠρξάμην ἀγορεύων:

— Δὲν εἶνε, εἶπον, κατὰστάσις πραγμάτων αὐτῇ. Δὲν ζῶμεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Καποδίστρια. Τὸ ἔθνος ἀνεπτύχθη, θέλει τὴν διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων του, καὶ δὲν ἔχει οὐδεὶς, οὔτε αὐτὸς ὁ Θεός, τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὰ δικαιώματά του αὐτά. Ὑπάρχει μία Μεγάλη Ἰδέα, καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην ἐννοεῖ, διὰ πάσης θυσίας, ὁ ἑλληνισμός νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ. Ἐπέστη ὁ καιρὸς, ὅπως ἡ Ἰταλία, καὶ ἡ Ἑλλὰς συμπληρώσῃ τὴν ἐνότητά της. Στενάζει ἡ Θεσσαλία, ἡ Ἡπείρος, ἡ Μακεδονία,

διότι θὰ συγκόψῃς καὶ τὴν τρίχα μου αὐτὴν... τὴν ἰδικήν μου τρίχα... ἔπειτα προσέθετε, δὲν θὰ σοῦ πηγαινῇ καλὰ χωρὶς γένεια... θὰ φαίνεσαι ἀδύνατος καὶ ἐγὼ δὲν θέλω...

Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἡ Ματίλδη ἦτο ἐν ἰδανικὸν πλάσμα ὅπερ ἐκρέμα τὴν ὑπαρξίν του εἰς μίαν μόνην τρίχα, εἰς ἓνα ἱστὸν ἀράχνης, εἰς ὀλίγον ἀέρα· ἀλλὰ δὲν πρέπει ἀφ' ἑτέρου νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἡ Ματίλδη ἦτο εὐρωστος, ροδοκόκκινη, σφριγῶσα, καὶ ὅτι ἐν ᾧ ἡδύνατο νὰ λατρεύῃ τὴν λευκὴν τρίχα τοῦ Εὐγενείου, ἀπετροπιάζετο εἰς τὰ ὑπὸ τὴν γενειάδα αὐτοῦ κρυπτόμενα ἴσως κόκκαλα!

Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ τὸ νοήσωμεν· ὁ κόσμος ὁ νοητὸς δέον νὰ συμβαδίζῃ μὲ τὸν αἰσθητὸν κόσμον· τοῦτο κυρίως λεκτέον προκειμένου περὶ τῆς ἐκτιμῆσεώς μας ὑπὸ τῶν γυναικῶν· μία γυνὴ ἐκτιμᾷ τὴν εὐφυΐαν, τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, τὴν ἐπιμελημένην ἀνατροφὴν, ἀλλ' ἀποστρέφει τὸ πρόσωπόν της, ἂν παραλλήλως δὲν βλέπῃ συμπορευόμενα, τὸ κάλλος, τὴν εὐρωστίαν, τὴν ἐλαστικότητα ἀκόμη τοῦ σώματος. Ἡ γυνὴ θαυμάζει τὸν Ὀμηρον, τὸν Βροῦτον, τὸν Βύρωνα, τὸν Καίσαρα, ἀλλοίμονον ὅμως ἂν τις τούτων τύχῃ μονόφθαλμος ἢ παραβλῶψ, ἐν ᾧ πίπτει ἡμιθανὴς πρὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τοῦ Γανυμήδους! Τί δὲ νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς ἐξωτερικῆς τοῦ σώματος περιβολῆς; φρονοῦμεν ὅτι ἔχει τὸν αὐτὸν λόγον, ὃν καὶ τὸ σῶμα πρὸς τὰς ψυχικὰς ιδιότητας. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐν παρόδῳ.

Ἐν τούτοις ἡ Ματίλδη, εἴτε διότι ἡγάπα περιπαθῶς τὴν λευκὴν τῆς τρίχα, εἴτε διότι ἐπροτίμα πᾶσαν ἄλλην γυμνότητα ἢ τὴν τοῦ προσώπου τοῦ Εὐγενείου, τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσει αὐστηρῶς νὰ κόψῃ τὴν γενειάδα του.

IV

Τί ἐν τούτοις ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν γενειάδα ἐκείνην; κανὲν ὀστέωμα, καθὼς ὑπὸ τὴν ἀπαλὴν γῆν ἐνίοτε γρανίτης λίθος, ἢ ἐξοχὴ τις κρεατίνη, ἢ κανὲν ἀπόστημα χοιραδικόν, ἢ ἐπὶ τέλους σημεῖά τινα, λείψανα παλαιᾶς ἐπιδημικῆς νόσου; οὐδὲν ἐξ ὅλων τούτων, ἀπολύτως οὐδέν!

Θράκη, Μικρὰ Ἀσία, αἱ νῆσοι, ἡ Κύπρος, ἡ Κρήτη. Ἡ ἑλληνικὴ σημαία πρέπει νὰ κυματίσῃ, παντοῦ ὅπου σήμερον κυματίζει ἡ ἡμισέληνος. Ὁ θρόνος ἀνάγκη νὰ στερεωθῇ. Πρέπει νὰ καταρτισθῇ ἡ ἐθνοφυλακὴ, ὅπως ὅλον τὸ ἔθνος ἐκγυμνασθῇ. Διατὶ φοβοῦνται νὰ δώσουν εἰς τὸν λαὸν ὄπλα; Διότι, γνωρίζουν ὅτι ταῦτα θὰ στραφῶσι κατὰ τῶν τυράννων. Δὲν ἐμπιστεύονται τὸν λαόν; Καὶ ὁ λαὸς τότε δὲν ἐμπιστεύετε αὐτούς. Μᾶς κτυποῦν; Τοὺς κτυπῶμεν. Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μὲ βούρδουλα δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ. Λαζαρόνοι κλητῆρες ὄχι. Κάτω τὸ ἀχρεῖον μοναρχικὸν σύστημα. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν εἶναι λαὸς Βεδουίνων. Θὰ τοῦ δείξωμεν καὶ τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τοῦ βασιλέα τί ἐστὶ βερίκοκκο.

Καὶ δράξας τὸ ψάθινόν μου κατῆλθον δρομαῖος.

(ἔπεται συνέχεια).

Παληάνθρωπος

ὑπὸ τὴν γενειάδα τοῦ Εὐγενείου ἀπλούστατα ἐκρύπτετο ἡ ἀδυναμία του, καθὼς ὑπὸ τὴν προσωπίδα πᾶσα ἄλλη μορφή. Τοῦτο ἠγνώνει ὁ Εὐγένειος, ἐνῶ ἐγνώριζε κατὰ βέβαιον ἡ Ματίλδη· νὰ ἀνομολογήσωμεν ἄρα ἅπαξ ἔτι τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν πρὸ τοῦ γινῶσι σὺν τῶν :

Ἦλθεν ἡ παραμονὴ τῶν γάμων. Ὁ Εὐγένειος ἡσπασθὴ τελευταίαν φορὰν τὴν μνηστήν του καὶ ἀνεχώρησεν ὅπως ἐπανερχόμενος ἀποκτήσῃ τὴν γυναῖκά του, τὴν σύντροφον τοῦ βίου, τὴν ὁμοπλάτην του, ὡς ἐνίστε θωπευτικώτατα—καὶ θρησκευτικώτατα πρόσθε—ἀπεκάλει τὴν Ματίλδην.

— Ἀλλὰ ποῦ μετέβαινεν ὁ Εὐγένειος ;

— Εἰς τὸν κουρέα ! . . .

Ἡ ἰδέα τῆς ἐκπλήξεως (surprise), ἣν θὰ ἐπροξένοι εἰς τὴν Ματίλδην τὸ ἀγένειον πρόσωπόν του, ἡ πεποίθησις του ἀκόμη, ὅτι ξυραφισμένος θὰ ἐνεφανίζετο εὐμορφότερος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, ἴσως ἀκόμη ἡ ζηλοτυπία τῆς ὅλης γενειάδος πρὸς τὴν λευκὴν τρίχα, ἀπολαύουσιν τῶν πρωτείων καὶ τῶν θωπειῶν τῆς Ματίλδης, ὥθησε τὸν ταλαίπωρον εἰς τὸ παρακεκινδυνευμένον αὐτὸ διάβημα· ἐξῆλθε λοιπὸν μετ' ἀποφάσεως καὶ μετέβη εἰς ἓν τῶν κουρείων τῆς πόλεως.

— Νὰ μὲ ξυρίσης ! . . . διέταξε τὸν κουρέα.

Ὁ κουρεὺς ἐδίστασεν . . . ὁ Εὐγένειος δὲν ἐνόησεν, ἄλλως ἢτο ἀποφασισμένος· εἶχε καταδικάσει τὴν γενειάδα του εἰς θάνατον.

— Νὰ μὲ ξυρίσης, ἐπανελάβεν, καὶ ἔθεσε τὸ πρόσωπόν του ὑπὸ τὸ κοπτερόν τοῦ κουρέως ξυράφιον.

Μετά τινα λεπτὰ οὐδεμία θριξ ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ μᾶλλον ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Εὐγενείου !

Ὁ Εὐγένειος εἶχε καταντήσῃ ἀγένειος.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἀκόμη ἐνόησε πλὴν τῆς λεπτῆς αὐρας, ἡ ὁποία μετὰ τὸ ξυράφιον ἐπεται ἀναγκαιῶς τὸ contrappelo αὐτοῦ, ἐπιδροσίζουσα τὸ δέρμα. Ὁ κουρεὺς ἀπεσύρετο ἤδη περιλύπως ψιθυρίζων :

— Μὲ τῆς υἱείας σας ! . . .

— Εὐχαριστῶ, ἐπεῖπεν ὁ Εὐγένειος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ κάτοπτρον. Ἀντίκρυσεν τὸ πρόσωπόν του, τῷ ἐφάνη ὅπως νέον, ἀλλ'οὐχὶ καὶ δυσειδές· τοῦναντίον τὸ εὗρισκε συμπαθητικώτατον ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς ἀδυναμίας καὶ τῆς μεγάλης λευκότητος, ἣν ἀπεκάλυπτεν ἐν αὐτῷ· καὶ ὅμως ἂν ἦτο ἄλλος ὁ ἐν τῷ κατόπτρῳ, ὁ Εὐγένειος θὰ ἐδραπέτευεν ! Ἐν τῷ εὐρυτάτῳ ἐκείνῳ ἐξ ὑδραργύρου χώρῳ μὲ τὸ λευκὸν καὶ ἐπίμηκες πρόσωπόν του, τὸ λευκότερόν του ὑποκάμισσον—διότι εἶχεν ἐξαγάγει τὸν ἐπενδύτην του—καὶ τὸ φαῖόν του πανταλόνιον, ὁ Εὐγένειος ὡμοιάζε μὲ καρχαρίαν ἀνεστραμμένον ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης. Μακρὰν ἐν τούτοις ἀπεῖχεν ὁ μελλόνυμφος τοῦ νὰ κάμῃ τὴν πικρὰν αὐτὴν· δὲν τὸν ἀδικοῦμεν μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ πατὴρ θαμβοῦται πρὸ τῆς καλλονῆς τοῦ θυγατρίου του, ὅπερ δυσκόλως θὰ ἐτάσσετο μετὰ τῶν ὁμογενῶν, ἢ πρὸ τοῦ πνεύματος τοῦ μικροῦ του διαδόχου, ὅστις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τρίτων προοιωνίζει ἐνδοξὸν ἀγαθόπουλον ! καὶ ὅμως ὁ ἐγωϊσμὸς αὐτὸς εἶναι μηδαμινὸς ἀπέναντι τοῦ θαυμασμοῦ ἡμῶν τῶν ἰδίων, τοῦ αὐτεγωϊσμοῦ, ἂν μοὶ ἐπιτρέπεται ἡ λέξις. Ἦτο λοιπὸν ὡραῖος ὁ Εὐγένειος ἡ τούλάχιστον συμπαθητικὸς καὶ μὲ τὴν πεποίθησίν του αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἐσάλευε κάπως ἡ ἀποκοπὴ τῆς λευκῆς τριχὸς, ὡς δυσοίωτος, διευθύνετο πρὸς τὰ τεμένη τῶν γάμων του.

V

Ἦτο ἐσπέρα τοῦ Μαΐου· πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος εἶχε δύσει κατὰ τὸ ἔκρ δὲν εἶναι εὐχάριστον τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου, ἐνῶ τὸ φῶς του εἶναι ἀείποτε ἀναγκαῖον· μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καταφεύγομεν εἰς τὸ τεχνητὸν φῶς. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχον ἀνάψει τὰ συνήθη φῶτα ὅλαι αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως· μία τούτων ἔλαμπε περισσότερον τῶν λοιπῶν· ὡμοιάζε τὴν σελήνην ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ. Ἦτο ὁ οἶκος τῆς Ματίλδης, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδίδε πλειότερον φῶς ἢ καλλονὴ τῆς λευκῆς νύμφης· οὐδέποτε ὁ οἶκος παρουσιάζει παιδροτέραν ὄψιν ἢ ὅταν τὸν στολιζῇ νύμφη. Πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν παρόντες· ἀνεμένετο μόνος ὁ γαμβρός· ἡ νύμφη τὸν ἀνέμενε, καθὼς ὁ Νῶε ποτε τὴν λευκὴν του περιστερὰν ! Ψιθυρισμοὶ τινες, γέλωτες, ἀστεῖσμοι μετὰ τῶν προσκεκλημένων, πειράγματα ἐλαφρὰ πρὸς τὴν νύμφην, ἀποτελοῦσι συνήθως τὸ προανὰκρουσμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ γαμβροῦ· ἔπειτα σιγὴ . . . ὁ γαμβρὸς ἔρχεται . . . νὰ, νὰ . . . ἀκούονται οἱ βηματισμοὶ του . . . οὐδεὶς πλέον ἀναπνέει . . . εἶναι ἐκεῖνος . . . νὰ τον, νὰ τον . . . ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται ὁ Εὐγένειος . . .

Ἐν ᾧ ! φοβερόν ἐξῆλθε τῶν χειλέων τῆς Ματίλδης, ὥστε δηχθείσης ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄψεως, εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Εὐγενείου.

Ἀληθῶς ὁ νυμφίος ὡμοιάζεν ὡς γουστέρα ! ! !

Ὁ Εὐγένειος ἔστη ὥστε κεραυνόπληκτος, ἡ Ματίλδη ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν ὑποτρεμουσῶν χειρῶν τῆς, οἱ δὲ προσκεκλημένοι ἔμειναν κεχηνότες . . . Tableau !

VI

Παρήλθεν ἕκτοτε χρόνος τις καθ' ὃν ἡ γενειὰς τοῦ Εὐγενείου ἤρχισεν ἀναγεννωμένη· δὲν εἶχεν ὅμως ἐπανελθεῖ ἀκόμη εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς κατάστασιν, ἐν ᾗ ἡ Ματίλδη εἶχε πλέον ὑπανδρευθῇ μετ' ἄλλου . . .

Ὁ Εὐγένειος οὐδέποτε εἰς τὸ ἐξῆς ἔκοψε τὴν γενειάδα του, ἐν ᾗ ἡ λευκὴ θριξ δὲν διακρίνετο μετὰ τῶν πολλῶν συναδέλφων τῆς, καθὼς πρόβατον ἀπολωλὸς ὅπου ταν ἐπανελθῇ εἰς τὸ ποίμνιον μετὰ τῶν συντρόφων του.

Δόκτωρ.

ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΙΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ
Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ χαλκογραφημένα, ὡς καὶ ἄλλα στιγμιαίως ἐκτυπούμενα εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ παντὸς εἶδους καὶ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ τῶν μοναδικῶν καταστίχων τοῦ ἐμπορίου τοῦ σπουδαίου καταστήματος **EDLER et KRISCHKE** τοῦ Ἀννοβέρου εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ZOB τοῦ γαλλικοῦ οἴκου **JEAN BARDOU** πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.